

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 3 rozhodl předsedou senátu JUDr. Pavlem Miholou ve věci žalobce: **RACHOT Production s.r.o., IČ: 26690179, se sídlem Kubelíkova 27/1548, 130 00 Praha 3**, zast. JUDr. Monikou Forejtovou Ph.D., se sídlem AK Karlovo náměstí 30, 120 00 Praha 2, proti žalovaným: **1. Občanské sdružení KAUZA 3.cz, IČ: 22680268, se sídlem Víta Nejedlého 3/1547, 130 00 Praha 3**, zast. JUDr. Pavlem Musilem Ph.D., advokátem, se sídlem AK Hellichova 1, 118 00 Praha 1 – Malá Strana, **2. PhDr. Martin Valenta, Chrudimská 2158, 130 00 Praha 3**, zast. Mgr. et Mgr. Vladanem Brožem, advokátem, se sídlem AK Žitomířská 639, 101 Praha 10, o částku **38.482,- Kč s příslušenstvím**,

t a k t o :

- I. Žaloba, aby žalovaným bylo uloženo zaplatit žalobci společně a nerozdílně pohledávku ve výši 38.482,- Kč spolu s úrokem z prodlení ve výši 8,50 % z částky 38.482,00 Kč od 28.11.2009 do 31.12.2009 a dále ve výši 8,00 % od 01.01.2010 do 30.06.2010 a od 01.07.2010 spolu s ročním úrokem z prodlení z částky **38.482,00 Kč** ve výši, která v každém jednotlivém kalendářním pololetí trvání prodlení odpovídá v procentech součtu čísla 7 a výše limitní sazby pro dvoutýdenní repo operace České národní banky vyhlášené ve Věstníku České národní banky a platné vždy k prvnímu dni příslušného kalendářního pololetí, vždy však nejdéle do zaplacení jistiny pohledávky, se zamítá.
- II. Žalobce je povinen zaplatit prvnímu žalovanému náklady řízení ve výši 21.489,60 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Pavla Musila Ph.D.
- III. Žalobce je povinen zaplatit druhému žalovanému náklady řízení ve výši 17.760,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Vladana Brože.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 3 náklady řízení ve výši 8.883,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se proti žalovaným domáhal zaplacení shora uvedené částky s příslušenstvím z titulu nároku na náhradu škody spočívající v již vynaložených nákladech (v žalované výši) na základě nerealizované zakázky, z níž sešlo vlivem neoprávněného zásahu do dobré pověsti právnické osoby ze strany žalovaných a tedy jejich protiprávního jednání. Na odůvodnění žaloby blíže uvedl, že první žalovaný je vydavatelem listinného občasníku KAUZA 3, který je šířen rovněž prostřednictvím internetových stránek – zejména www.kauza3.cz, a na tomto internetovém portále zveřejnil článek „ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“, jehož autorem je druhý žalovaný. Obsah tohoto článku je nepravdivý a jeho zveřejněním došlo k poškození dobrého jména žalobce, a v souvislosti s tím k ukončení smluv s jeho dodavateli. Na základě tohoto článku totiž společnost „Divano Production“ (zahraniční nezávislé kulturní sdružení se sídlem v Belgii, nezapsané v obchodním rejstříku a jednající Stéphanem Vande Wyerem) odstoupil od Smlouvy o koncertu rumunských umělců, uzavřené dne 10.12.2008 se žalobcem, čímž vznikla žalobci škoda. Ta představuje realizované výdaje na propagaci, inzerci, překlady z angličtiny do češtiny, jakož i úhradu postihu za nekonání koncertu vůči společnosti ART FRAME PALÁC AKROPOLIS s.r.o., s níž měl žalobce uzavřenou smlouvu o koprodukcii předmětné kulturní akce (koncert rumunských umělců ze souboru Taraf de Haidouks). Celková výše škody pak představuje částku 38.482,- Kč.

První žalovaný navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné. Nesporoval, že žalobcem uváděný článek zveřejnil a publikoval, měl však zato, že tím neporušil žádnou právní povinnost a žalobce také neprokázal příčinnou souvislost mezi vznikem škody a uveřejněním článku, který se nadto zakládá na pravdivých údajích, komentovaných a volně hodnocených a jako takový nijak nevybočující z obecně uznávaných pravidel slušnosti demokratickou společností.

Druhý žalovaný shodně s prvním žalovaným navrhoval zamítnutí žaloby jako nedůvodné s tím, že v předmětném článku sepsal pravdivé informace a využil práva na kritiku garantované Listinou základních práv a svobod, potažmo tedy realizoval výkon práva na svobodu slova a projevu v mezích zákona. Nedopustil se tedy porušení žádné právní povinnosti a nemůže být odpovědný za vzniklou škodu.

Mezi účastníky bylo v řízení nesporné a z provedených důkazů bylo zjištěno, že žalobce uzavřel dne 4.11.2008 se společností ART FRAME PALÁC AKROPOLIS s.r.o., IČ: 27172376, koprodukční smlouvu čis. 090306 RACHOT, jejímž předmětem byla koprodukce kulturní akce Taraf de Haidouks z Rumunska v prostoru divadla Paláce Akropolis v Praze 3, která se měla konat dne 6.3.2009. Součástí této smlouvy je provozní dohoda a dále příloha čis. 1 obsahující technické parametry spolupráce ze dne 4.11.2008 a rovněž příloha čis. 2, tj. Dodatek ke koprodukční smlouvě čis. čis. 090306 RACHOT, který obsahuje pravidla pro zachování a zajištění dobré pověsti smluvních stran, tj. kontrahentů uváděné smlouvy ze dne 4.11.2008. Žalobce dále na základě posléze uváděné smlouvy uzavřel dne 10.12.2008 další smlouvu, a to se společností Divano Production, jednající panem Stéphanem Vande Wyerem, a to o koncertu rumunských umělců ze souboru Taraf de Haidouks v Praze dne 6.3.2009. Jak vyplývá z článku 03.05 této smlouvy, žalobce se v ní jako organizátor zavázal, že neučiní nic, co by mohlo vést k újmě na dobrém jménu umělce nebo producenta. Druhý žalovaný dále sepsal článek nazvaný: „ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“, v němž se zaměřil na kritiku

grantové politiky Městské části Praha 3 a ODS Praha 3, zejména pro rok 2008, poukazoval na neprůhledné finanční toky s podtextem tunelářské politiky, jakož i na to, že na skutečně potřebné projekty (např. péče o onkologické pacienty, projekt pro postižené ART LANGUAGE, či Junák), nezbylo z grantového měšce buď vůbec nic, anebo částky neúměrně nízké a seškrtané. V těchto souvislostech se kriticky stavěl i k okolnosti, že nepotřebnou dotaci ve výši 800.000,- Kč obdržel i v rámci rozdělování grantových peněz v roce 2008, žalobce. První žalovaný pak jako vydavatel listinného občasníku KAUZA 3, zveřejnil dne 23.4.2008 tento článek na svém internetovém portále www.kauza3.cz. Společnost Divano Production sepsala dne 5.ledna 2009 dopis adresovaný žalobci ve věci odstoupení od smlouvy, z něhož vyplývá, resp. v němž je uváděno, že s ohledem na informace vydané v tisku (kauza3.cz) se jmenovaná společnost rozhodla odstoupit od smlouvy týkající se koncertu vystoupení Tarafa de Haidoukse pod záštitou společnosti RACHOT Production v Praze, neboť by tato okolnost mohla vést k újmě na dobrém jménu uvedeného umělce. Dopis je podepsán producentem: Stéphane Vande Wyer. Následně pak došlo k ukončení smluvních vztahů žalobce s jeho dodavateli a předmětné koncertní vystoupení rumunského souboru se nekonalo. V souvislosti s přípravou koncertu této umělecké skupiny měl žalobce výdaje za plakáty, inzerci a překlady, jejichž proplacení dokládá fakturou čís. 9034 ze dne 6.3.2009 na částku 11.662,- Kč včetně 19% DPH a fakturou čís. 95002630 ze dne 11.2.2009 na částku 3.267,- Kč a společnosti ART FRAME PALÁC AKROPOLIS s.r.o. dále zaplatil náhradu škody za nekonání koncertu ve výši 23.553,- Kč včetně 19% DPH na základě faktury čís. 200930 ze dne 30.4.2009.

Podle ust. § 420 obč. zák. každý odpovídá za škodu, kterou způsobil porušením právní povinnosti. Škoda je způsobena právníkou osobou, nebo fyzickou osobou, když byla způsobena při jejich činnosti těmi, které k této činnosti použily. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovních předpisů tím není dotčena. Odpovědnosti se zprostí ten, kdo prokáže, že škodu nezavinil.

Podle ust. § 415 obč. zák. každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.

Skutečnosti zjištěné na základě výše provedených důkazů, účastníci – jak již řečeno – nečinili spornými. Soud je proto pojímá jako svá skutková zjištění (§ 120 odst. 4 o.s.ř.) a navíc mají opory i v uváděných jednotlivých důkazech. Po provedeném dokazování pak soud dospěl k závěru, že žaloba důvodná není. K tomu ho vedou rovněž následující další dílčí skutková zjištění (tak jak budou níže ještě uvedeny) a potažmo následující závěry skutkové a právní:

Podstatou žalobcem uplatněného nároku bylo tvrzení, že mu vznikla škoda spočívající v již vynaložených nákladech na základě nerealizované zakázky, k níž nedošlo z důvodu protiprávního jednání žalovaných vyústujícího v zásah do dobré žalobcovy pověsti, když toto jednání mělo spočívat v sepsání a publikaci hanlivého a nepravdivého článku „ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“, v čehož důsledku smluvní partner žalobce (Společnost Divano Production) odstoupil od smlouvy o koncertu rumunských umělců a následně došlo i k ukončení dalších smluv s dodavateli žalobce. Odpovědnost žalovaných za škodu pak spočívá i v porušení jejich prevenční povinnosti ukládané mu zákonem. Za těchto okolností a vzhledem k obranným tvrzením žalovaných (vymezených v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku), byla jádrem sporu otázka, zda žalovaní svým jednáním způsobili žalobci škodu či nikoliv, a v kladném případě pak v jaké výši.

Základním předpokladem odpovědnosti za škodu je porušení právní povinnosti, tzv. protiprávní úkon. Tento je vykládán jako projev lidské vůle, který je v rozporu s objektivním právem. Občanský zákoník vychází z koncepce tzv. generálního deliktu, tedy že každé protiprávní jednání může být při splnění dalších předpokladů deliktem a může tedy vyvolat odpovědnost osoby, která tímto způsobem jednala, za škodu. Není rozlišováno, zda jde o porušení právní povinnosti vyplývající z právního předpisu nebo o porušení právní povinnosti vyplývající ze smlouvy. Obojí je postaveno na stejnou úroveň. Porušení povinnosti může spočívat buď v jednání aktivním nebo i v opomenutí, pokud zde existovala povinnost určitým způsobem jednat.

Důležité je zde zdůraznit, že porušením práva je i porušení ust. § 415 o.z. týkající se občanskoprávní prevence, která má vůči jiným právním předpisům subsidiární povahu. Neexistuje-li výslovná právní norma ukládající určité chování s ohledem na obecnou prevenční povinnost podle ust. § 415, protiprávní je každý úkon nebo činnost, při které se dotčená osoba nepočínala tak bedlivě, aby nedošlo ke škodě na zdraví, majetku, právech jiného, přírodě a životnímu prostředí. Nejedná se však o samostatnou podstatu odpovědnosti za škodu, pouze porušení prevenční povinnosti jako jeden z předpokladů obecné odpovědnosti za škodu. Soud považuje za nutné zdůraznit, že porušení právní povinnosti jako předpoklad občanskoprávní odpovědnosti se nepresumuje, ale musí být poškozeným jednoznačně prokázáno. Tedy musí být prokázáno, že došlo k určitému skutku, z něhož je dovozována odpovědnost žalovaného za protiprávní úkon. Posouzení, zda prokázaný skutek je protiprávním jednáním, je potom posouzením právním a záleží na soudu. Poškozený pouze prokazuje skutkové okolnosti, které po právní stránce hodnotí vždy soud. Třeba je zde ovšem zdůraznit, že pokud právo určité jednání dovoluje, je protiprávnost vyloučena. Prokazování okolností vylučujících protiprávnost je pak naopak na osobě, která je za škůdce označována.

V daném případě má soud za prokázané, že skutkovým stavem, tedy protiprávnímu jednání, z něhož dovozuje strana žalující odpovědnost za škodu, je sepsání a publikace článku „ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“. Žalovaná strana však s tímto nesouhlasí, namítá, že publikací tohoto článku toliko vykonávala své právo na svobodu slova a projevu. Podle ust. § 3 o.z. výkon práva a povinností vyplývajících z občanskoprávních vztahů bez právního důvodu nesmí zasahovat do práv a oprávněných zájmů jiných a nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Jak dovodila právní praxe, konstantní judikatura, výkon subjektivních občanských práv, ať již se uskuteční formou právního úkonu či faktického chování, zásadně vylučuje na straně oprávněného subjektu protiprávnost neboli nedovolenost, a tím i případně uložení sankce. Tato zásada je považována za samozřejmou, proto není v občanském zákoníku výslovně zmiňována. Nicméně vždy platí, že každý, kdo má určitá subjektivní občanská práva, je zásadně oprávněn je sám vykonávat a jejich výkonem dosahovat uspokojení svých individuálních zájmů, potřeb a prevencí ve svém soukromém životě. Za tímto účelem se může domáhat ochrany svého subjektivního občanského práva u povolaného orgánu, tedy i u soudu. K tomu, aby výkon takového subjektivního práva nebyl v rozporu s právem, (tedy aby nebyl výše zmiňovaným protiprávním jednáním) musí být splněny náležitě podmínky.

1. právo musí v době výkonu existovat,
2. výkon práva musí být uplatněn v rámci zákona a zároveň být přiměřený s ohledem na cíl, kterého má být dosaženo,
3. výkon práva nesmí být v rozporu s dobrými mravy. Kde je výkon práva při střetu s jiným právem, musí být v souladu s kolizními normami

V souzeném případě žalovaní v podstatě shodně tvrdí, jak již výše uvedeno, že konali své právo na svobodu slova, svobodu projevu a svobodu tisku. Je pravdou, že i výkon tohoto ústavou a listinou zaručeného práva je limitován, a to právě právy těch, do jejichž sféry zasahuje. V současné době lze v tomto směru dozajista odkázat na bohatou judikaturu, a to nejenom českých soudů. V zásadě lze shrnout, že každý názor, stanovisko či kritika je vzhledem k významu svobody projevu dle čl. 17 odst. 1 Listiny základních práv a svobod jako jednoho z pilířů každé demokratické společnosti, zásadně přípustnou záležitostí (Nález II. US 357/96- S. n. u. US, Svazek č. 9, Nález č. 156). V každém konkrétním případě je vždy nezbytné zkoumat intenzitu tvrzeného porušení základního práva na ochranu dobré pověsti, a to v kontextu se svobodou projevu a s právem na informace a se zřetelem na požadavek proporcionality uplatňování těchto práv a jejich ochrany. Samotné uveřejnění nepravdivého údaje, dotýkající se dobré pověsti právnické osoby, zakládá zpravidla neoprávněný zásah do této dobré pověsti, nicméně každé zveřejnění nepravdivého údaje nemusí automaticky znamenat takovýto zásah. Takovýto zásah je dán pouze tehdy, jestliže přesáhl určitou přípustnou intenzitu takovou měrou, kterou již v demokratické společnosti tolerovat nelze. Přitom je nutno respektovat zřejmá specifika periodického tisku, určeného pro informování nejširší veřejnosti, na rozdíl např. od publikací odborných, který v některých případech musí přistupovat k určitým zjednodušením a nelze bez dalšího tvrdit, že každé zjednodušení či zkreslení musí nutně vést k zásahu do dobré pověsti (Nález I. ÚS 156/99 – Soudní rozhledy č. 2/2000 - příloha, str. 13). Tisk, pokud přispívá k veřejné diskusi o záležitostech legitimního zájmu, by měl mít běžně právo spoléhat se na obsah oficiálních zpráv (v tomto případě získaných zejm. z veřejně přístupných registrů a usnesení Rady Městské části Praha 3 č. 212 ze dne 4/4/2001 a stenozáznamu jednání Zastupitelstva Městské části Praha 3 ze dne 20/2/2003), neboť jinak by mohla být podkopána životně důležitá role „hlídacího psa“, kterou tisk sehrává (Evropský soud pro lidská práva - rozsudek ve věci Bladet Tromso a Stensaas proti Norsku ze dne 20.5.1999). I když tisk nemůže překračovat určité hranice, zejména s ohledem na ochranu pověsti a práv jiných, přísluší mu nicméně – při dodržování povinností a odpovědnosti – sdělovat informace a myšlenky o otázkách všeobecného zájmu. Novinářská svoboda také zahrnuje možnost použití určité míry přehánění či dokonce provokace (Evropský soud pro lidská práva - rozsudek ve věci Fressoz a Roire proti Francii ze dne 21. 1. 1999). Ns 32 odo 1159/2004.

Z uvedeného je ve vazbě a s přihlédnutím k obsahu předmětného sporného článku „ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“, zřejmé, že všem výše uvedeným hlediskům odpovídá, resp. nijak z jejich rámce nevybočuje. Obsah sporné tiskoviny jasně dokládá, že je zaměřen na kritiku a na špatnou pověst Městské části Praha 3 a ODS Praha 3 s ohledem na neprůhledné rozhodovací procesy a nekontrolované finanční toky, zejména ve spojení s grantovou politikou a ve všech těchto souvislostech vyzdvihuje s odkazem na konkrétní příklady realizaci dotací a projektů nepotřebných s odlišením od skutečně potřebných. To vše pak způsobem a za použití výrazových prostředků, které nikterak nepřesahují přípustnou intenzitu, tak jak ve výše uvedeném judikатурním smyslu je nastavena současnou demokratickou společností a jejím prostředím.

Soud dále poukazuje na usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 30.dubna 2007, sp. zn. 30 Cdo 3263/2006, proti němuž byla podána ústavní stížnost, kterou Ústavní soud usnesením ze dne 8.11.2007 sp. zn. III.ÚS 2013/07, odmítl. V něm Nejvyšší soud vyslovuje zásadu, že pravdivá informace nezasahuje do práva na ochranu osobnosti, pokud tento údaj není podán tak, že zkresluje skutečnost, či není natolik intimní, že by odporoval právu na ochranu soukromí a lidské důstojnosti. Tento závěr učiněný Nejvyšším soudem

ve vztahu k právu na ochranu osobnosti fyzické osoby lze analogicky vztáhnout i na ochranu dobré pověsti právnických osob. Pravdivá informace tedy nezasahuje do práva na ochranu dobré pověsti právnické osoby, ledaže by údaj byl podán takovou formou a v takových souvislostech, že zkresluje skutečnost či vyvolává dojem zkreslení skutečnosti, čímž působí difamačně (srovnej NS ČR 23 Cdo 2758/2010 z 30.11.2011). Jak dále plyne z judikatury Ústavního soudu (I ÚS 1586/09), dostávají se tzv. osobnostní základní práva (na lidskou důstojnost, osobní čest, dobrou pověst a jméno) zpravidla do konfliktu s právem na svobodný projev (čl. 17 odst. 1 Listiny). Ústavní soud v minulosti ve své judikatuře v rámci posouzení tohoto konfliktu postupně vymezoval hranice a rozsah ústavní ochrany poskytované právu na svobodný projev, když dovodil, že presumpcí ústavní konformity je chráněn toliko hodnotící úsudek, nikoli však tvrzení faktů, která v míře v níž sloužila za základ kritiky, musí naopak důkazně prokazovat kritik sám. Prokázání tvrzených faktů kritikem samotným platí jako evropský ústavní standard (např. rozhodnutí Sněmovny lordů ze dne 28. 10. 1999 ve věci Reynolds v. Times News Papers Limited nebo rozhodnutí německého Spolkového ústavního soudu (BVerfG) ze dne 3. 6. 1980, 1 BvR 797/78 v případě Böll, který je potvrzován i judikaturou Evropského soudu pro lidská práva - viz např. rozhodnutí velkého senátu ze dne 17. 12. 2004 ve věci Pedersen a Badsgaard proti Dánsku a tam citovaná judikatura). Ústavní soud tak v nálezu sp. zn. I. ÚS 453/03 z 11. 11. 2005 (N 209/39 SbNU 215) odepřel ochranu sdělování vědomě nepravdivých informací, neboť „chce-li kdokoliv zveřejnit o jiné osobě informaci difamačního charakteru, nelze jeho počínání považovat za rozumné či legitimní, pokud neprokáže, že měl rozumné důvody pro spoléhání se na pravdivost difamační informace, kterou šířil, a dále pokud prokáže, že podnikl řádné dostupné kroky k ověření pravdivosti takové informace, a to v míře a intenzitě, v níž mu bylo ověření informace přístupné, a konečně, pokud sám neměl důvod nevěřit, že difamační informace je nepravdivá. Zveřejnění takové informace nelze považovat za rozumné i tehdy, pokud si šířitel informace neověří její pravdivost dotazem u osoby, které se informace týká a nezveřejní i její stanovisko, s výjimkou nemožnosti takového postupu anebo tam, kde to zjevně nebylo nutné.“ 30. S oporou ve stanovisku amicus curiae Benátské Komise ze dne 17. 3. 2004, CDLAD(2004)011), Ústavní soud vytvořil desetibodový test pro zkoumání ústavní aprobovatelnosti a legitimacy tvrzených faktů, které mají difamační potenciál: 1. Závažnost obvinění. Čím závažnější obvinění je, tím více byla veřejnost dezinformována a difamovaná osoba poškozena, pokud tvrzení není pravdivé. 2. Povaha informace a uvážení, do jaké míry je předmětný problém záležitostí veřejného zájmu. 3. Zdroj informace. Někteří šířitelé informace nemají přímou znalost o události. Někteří mají vlastní důvody rozmělnit informaci anebo jsou placeni za své příběhy. 4. Vynaložené úsilí a konkrétní kroky k ověření pravdivosti informace. 5. Status informace. Obvinění již může být předmětem vyšetřování, které vyžaduje ohledy. 6. Naléhavost záležitosti. Zprávy jsou často komoditou podléhající rychlé zkáze. 7. Zda byl žádán komentář od stěžovatele (žalobce). Ten může mít informace, kterými jiní nedisponují nebo které nesdělili. Oslovení stěžovatele (žalobce) nemusí být vždy nutné. 8. Zda médií šířené sdělení obsahovalo podstatu události viděné očima stěžovatele (žalobce). 9. Tón sdělení šířeného médií. Původce mediálně šířené informace může iniciovat diskusi nebo vyšetřování. Nemusí prezentovat obvinění jako sdělování faktu. 10. Okolnosti zveřejnění včetně jeho načasování. 31. Jinými slovy, vybočí-li publikovaný názor z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, ztrácí charakter korektního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se zpravidla ocitá již mimo meze ústavní ochrany. Legitimitu zveřejnění nelze dovodit a ústavní ochranu svobodou projevu nelze poskytnout informaci, pokud byla dominantně motivována touhou poškodit difamovanou osobu,

pokud šířitel sám informaci nevěřil anebo pokud ji poskytl bezohledně, aniž by se řádně staral o to, zda je či není pravdivá.

Na nutnosti dbát těchto zásad nic nemění skutečnost, že jistá část tisku má sklon před fakty (ověřenými skutečnostmi) dávat přednost až „bombastické“ síle výrazů, jimiž „své názory“ tlumočí a prezentuje, neboť zasáhne-li do ústavně garantovaných práv jednotlivců nebo jiných ústavou či zákonem chráněných hodnot a zájmů, musí být připravena nést z takových jednání důsledky, byť má na nich založenou svou marketingovou strategii a dokonce i samotný účel své existence. Z toho důvodu je zcela nepřijatelné, pokud se tyto subjekty při takovém způsobu jednání, téměř permanentně zasahujícím do osobnostních práv jednotlivců, dovolávají ochrany svobodou projevu (svobodou tisku), neboť zlému úmyslu nelze v žádném případě takovou ochranu poskytnout. I. ÚS 1586/09z 6/3/2012.

Druhý žalovaný sepsal a první žalovaný publikoval a zveřejnil sporný článek „ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“ a v řízení bylo prokázáno, že tento článek vychází jednak z článku pana Jiřího Leschtiny komentátora Hospodářských novin, publikovaného v roce 2004 (viz článek „Žižkov platí svému zastupiteli“ s podtitulem: „Žižkovská radnice odpouští soukromému podnikateli milionové dluhy. Zároveň mu poskytuje nové a nové částky“). Uvedený článek k důkazu čtený (viz č.l. 233 spisu) pojednává o neúměrně vysokých částkách nájemného za pronájem prostor v Paláci Akropolis Junior klubu, financovanému Městskou částí Praha 3, resp. o rozdílu mezi částkou, za kterou jsou prostory Paláce Akropolis pronajímány jiným subjektům a vyšší částkou, za kterou jsou pronajímány Městskou částí dotovanému subjektu. Předmětná sporná tiskovina dále vychází z Usnesení Rady Městské části Praha 3, čís. 212 ze dne 4.4.2001 (čteno k důkazům – viz č.l. 249 spisu), o navýšení finančních prostředků pro Junior klub na Chmelnici za rok 2001 na částku 3,900.000,- Kč k podpoře kontinuity kulturního provozu v Paláci Akropolis, a dále čerpá i ze stenozáznamu jednání Zastupitelstva Městské části Praha 3 ze dne 20.2.2003 (důkaz proveden na č.l. 250 spisu), obsahující projevy zastupitelů Ivo Zemana a Tomáše Mikesky, týkající se skutečnosti, že společnost majetkově propojená se žalobcem pronajímá prostory Paláce Akropolis třetím subjektům za cenu nižší (20.000,- Kč/sál), než subjektu dotovanému Městskou částí Praha 3 (Junior klubu), kde byla cena 34.000,- Kč/sál, když právě v rámci oddlužení Paláce Akropolis za účasti Městské části Praha 3 byla smluvně sjednána cena 13.243,- Kč/sál s možností navýšení pouze o inflaci.

Společným jmenovatelem všech výše uváděných tiskovin je to, že pojednávají o věcech veřejného zájmu, konkrétně o způsobu nakládání s veřejnými prostředky Městskou částí Praha 3, kriticky se staví k rozhodování o těchto věcech orgány městské části a vypovídají o jednání některých zastupitelů v konfliktu zájmů. Předmětný sporný článek („ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“), pak z těchto tiskovin – jak již uváděno – rovněž vychází, se z hlediska jeho názorového obsahu a ve spojení s obsahem výše uváděných tiskovin, jakož i s přehledem grantů na rok 2007 (viz důkaz č.l. 29 spisu) a grantů na rok 2008 (viz důkaz na č.l. 66 spisu), když jde o dostupné listiny veřejně přístupné na internetu a žalobce v průběhu řízení rovněž jejich obsahovou správnost a pravdivost potvrdil, zakládá na pravdivých údajích, které jeho pisatel následně komentuje a volně hodnotí, přičemž publikovaný názor nikterak nevybočuje z mezí v demokratické společnosti obecně uznávaných pravidel slušnosti, neztrácí charakter konkrétního úsudku (zprávy, komentáře) a jako takový se neocitá mimo meze ústavní ochrany (nálezn III. ÚS 359/98, Sb. n.ú. ÚS, svazek č. 8, nálezn č. 95). Soud za této situace dospěl k závěru, že oba

žalovaní vykonávali své právo na svobodu slova a projevu v rámci zákonných mezí a ani jeden z nich nemůže být činěn odpovědným za případně vzniklou škodu; **na straně žalovaných zcela absentuje protiprávní jednání, na jehož základě by měli za vzniklou škodu odpovídat.** Hovořit pak nelze ani o porušení, resp. nesplnění prevenční povinnosti, neboť jednak byl článek i s přihlédnutím k internetové verzi publikován pouze na regionální úrovni a údaje v něm uváděné se zakládaly – jak již výše vysvětleno – na pravdivých skutečnostech, přičemž i kdyby tomu tak nebylo, pak nelze přehlédnout, že informace, které měly údajně žalobce natolik poškodit na jeho dobrém jménu a pověsti, byly – jak v řízení bezpečně prokázáno – dávno, a to řadu let veřejnosti dostupné, a to veřejnosti daleko širší vzhledem k publicitě Hospodářských novin i jejich jmenovaného redaktora Jiřího Leschtiny; nelze tedy přehlédnout, že byly nepochybně dostupné i v době, kdy žalobce uzavřel smlouvu se Společnost Divano Production (dne 10.12.2008). I tyto okolnosti vylučují závěr o tom, že by žalovaní mohli porušit nějakou prevenční povinnost, potažmo vylučují i závěr o tom, že by vyvolaly vznik tvrzené škody. Lze tedy stručně shrnout, že druhý žalovaný ve sporné tiskovině uvedl pravdivé informace dostupné široké veřejnosti dávno před její publikací, a pokud je doplnil svým volným komentářem a hodnocením, vyjádřil svůj hodnotící úsudek formou zcela přiměřenou regionální tiskovině i obsahu sdělovaných informací. Sporný článek není pomluvou, nýbrž mimo jiné i vyjádřením pochybností, resp. upozorněním na eventualitu nesprávné hospodářské politiky. Žalovaní tedy svým jednáním nejen neporušili prevenční povinnost danou ust. § 415 obč. zák., ale ani jakoukoliv jinou povinnost a nedopustili se tedy jednání, které by mohlo zakládat jejich odpovědnost za vznik tvrzené škody v majetkové sféře žalobce.

Za situace, kdy soud dospěl k závěru, že nebyly naplněny základní předpoklady pro úspěšné uplatnění práva na náhradu škody (viz vysvětleno výše), nezabýval se již soud dále podrobným zkoumáním otázky škody a příčinné souvislosti mezi jednáním žalovaných a vzniklou škodou. V posléze uvedené souvislosti však dlužno dodat následující:

K jedné ze sporných otázek souzeného případu, tj. zda existovala příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti a vzniklou škodou, účastníci a zejména žalobce navrhovali provedení důkazu výsledkem svědka pana Stéphana Vande Wyerea, jednajícího za Společnost Divano Production (obchodní partner žalobce ze Smlouvy ze dne 10.12.2008 o koncertu rumunských umělců), který by měl objasnit otázku, zda obchodní partner žalobce (Společnost Divano Production) odstoupil od uváděné smlouvy právě z obsahového důvodu vyjádřeného v předmětném sporném článku ze dne 23.4.2008 („ODS Praha 3 radí – jak vyrabovat veřejný rozpočet“). Podepsaný soud pro účely vyhovění tomuto důkaznímu návrhu prováděl v průběhu řízení prostřednictvím ustanoveného tlumočnicka Mgr. Jakuba Oniska dožádání u dožádaného soudu prvního stupně v Bruselu (dále cizozemský soud), tedy soudu příslušnému místně k bydlišti navrhovaného svědka Stéphane Vande Weyer. Z úředního záznamu o provedení úkonu soudu prvního stupně v Bruselu, sp. zn. 12/65/F (viz č.l. 145 spisu) vyplývá, že uvedený svědek se nedostavil, i když byl řádně předvolán. Bude tedy předvolán znovu v úterý 15.ledna 2013 v 9,00 hod. s tím, že dožádající soud a právní zástupci stran o tom budou informováni. Soudní jednání bylo odročeno do úterý 15.ledna 2013 v 9,00 hod. Ze sdělení soudu v Bruselu ze dne 18.června 2013 (viz č.l. 212 spisu) dále vyplývá, že dožádaný úkon byl skončen dle protokolu ze dne 15.ledna 2013 s tím, že svědek, který měl být vyslechnut, se nedostavil ve stanovený den k soudu, navzdory dvakrát opakovanému předvolání. Z protokolu ze dne 15.ledna 2013 (viz č.l. 215 spisu) vyplývá, že se nikdo nedostavil na soudní jednání u cizozemského soudu.

Z uvedeného je zřejmé, že dožádaný úkon nebyl cizozemským soudem proveden z objektivních příčin, přičemž podepsaný soud (Obvodní soud pro Prahu 3) pak nemůže postup dožádaného cizozemského soudu ovlivnit. Navrhovaný důkaz se tedy nezdařilo provést (důkaz k posouzení případné škody ve vztahu k její příčině) a nezbývá tedy než uzavřít, že žalobce se v uvedené souvislosti ocitá z vysvětlených důvodů v důkazní nouzi.

K závěru o případném odstoupení od smlouvy obchodního partnera žalobce Společnosti Divano Production, pak nelze dospět ani na základě dopisu této společnosti ze dne 5.1.2009 ve věci odstoupení od smlouvy, jímž soud provedl v řízení důkaz. Je tomu tak proto, že údaje uváděné v této listině se v řízení žalobci nezdařilo verifikovat právě svědeckou výpovědí osoby jednající jménem této společnosti, tj. Stéphane Vande Wyer (navrhovaný svědek). Je nadto velmi nepravděpodobné, že by se uváděný svědek bez dalšího seznámil se sporným článkem, který byl uveřejněn pouze v rámci internetového portálu a bez dalšího právě kuli jeho obsahu odstoupil od předmětné smlouvy, nejsou-li důvody odstoupení v uváděné listině ze dne 5.ledna 2009 specifikovány právě ve vztahu k předmětnému spornému článku a výslech navrhovaného svědka k této otázce se provést nezdařilo. Důvody odstoupení tedy zřejmé nejsou, potažmo žalobce neprokazuje nijak příčinnou souvislost mezi případným porušením právní povinnosti žalovaných a vzniklou škodou. I kdyby však bylo lze dospět k závěru o odstoupení od smlouvy obchodního partnera žalobce, nemohla by tato okolnost pro žalobce v projednávaném případě zaznamenat žádný pozitivní přísun, neboť by ničeho nemohla změnit na prvotním závěru soudu o nedůvodnosti žaloby z důvodu, že se žalovaní v daném případě nedopustili žádného protiprávního jednání a neporušili žádnou právní povinnost.

Nad rámec výše uváděného pak soud dodává i to, že i kdyby žalovaní škodu způsobili, musel by soud v souladu s dosud nepřekonaným rozhodnutím publikovaným ve Sbírce rozhodnutí pod R 22/79 z úřední povinnosti zkoumat spoluzavinění poškozené osoby. V uvedené souvislosti pak má soud za to, že to byla i sama žalující strana, která případný vznik škody způsobila, když za situace, že by případně bylo prokázáno, že její obchodní partner odstoupil od smlouvy právě z důvodu seznámení se z obsahem předmětného sporného článku, pak šlo o riziko samotného žalobce, který měl a mohl využít svého práva domáhat se plnění ze smlouvy. Žalobce tedy nevyužil všech zákonných možností domoci se po svém smluvním partnerovi sjednaného plnění, ačkoliv tak učinit mohl a v rámci své prevenční povinnosti předcházet škodám i měl.

Z ostatních v řízení provedených důkazů soud nezjistil žádné podstatné skutečnosti pro posouzení věci a od provedení dalších účastníky navržených důkazů soud upustil, neboť je nepovažoval rovněž v projednávané věci za právně významné. Zcela závěrem soud dodává, že pro své závěry judikatorně vycházel i z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 23.4.2012, čj. 12C 262/2010 – 129 ve spojení s rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 21.1.2013, čj. 53 Co 398/2012 – 156, když v těchto řízeních uvedené soudy se zabývaly obdobnou problematikou a řešily otázku protiprávnosti (jako jednoho z předpokladů odpovědnosti za škodu) článku „Svět podle Hurdy“ autora Michala Konvičky, kde shledaly, že obsah článku se zakládá na pravdivých podkladech a opírá se o konkrétní skutečnosti vplývající jak z usnesení Rady a zastupitelstva Městské části Praha 3, tak informací podávaných ve velkém množství článků publikovaných v celostátních i celopražských denících (Hospodářské noviny, Mladá fronta DNES, Večerník Praha).

Ze všech výše uváděných důvodů soud žalobu jako nedůvodnou, zamítl.

Vzhledem k úspěchu obou žalovaných ve sporu, byla jim přiznána náhrada za zastoupení advokátem (§ 142 odst. 1 o.s.ř.). Náklady v případě prvního žalovaného spočívají podle vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění v odměně ve výši 15.960,- Kč, k níž je nutno připojit náhradu hotových výdajů za 6 úkonů právní služby (§ 13 odst. 3 uvedené vyhl.) a DPH ve výši 21%, celkem tak jde o částku 21.489,60 Kč. V případě druhého žalovaného jde o odměnu advokáta při šesti úkonech právní služby rovněž ve výši 15.960,- Kč a dále připočtení šesti náhrad hotových výdajů po 300,- Kč (§ 11 písm. a), c), d), g), § 7 a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Celkem tak jde o částku 17.760,- Kč (zástupce druhého žalovaného není plátcem DPH).

Žabce je dále povinen zaplatit České republice na účet Obvodního soudu pro Prahu 3 náklady řízení ve výši 8.883,- Kč (§ 138 o.s.ř.), které představují souhrn odměny tlumočnicka Jakuba Oniska, která mu byla v průběhu řízení podepsaným soudem pravomocně přiznána dílčími usneseními.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15ti dnů ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, k Městskému soudu v Praze, prostřednictvím Obvodního soudu pro Prahu 3.

Nebude-li povinnost uložená splněna dobrovolně, lze podat návrh na výkon rozhodnutí.

V Praze dne 31.1.2014

JUDr. Pavel Míhola v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Sochorová Květa